

Единадесета глава

САМ

За пръв път тази сутрин Емо се почувства така безпомощен и безсилен. Но и затова бързо се примири с мисълта, че няма да вижда повече Марина. Сякаш всичко беше далечен спомен, дори прощалната целувка преди няколко часа.

Емо пусна радиото. Не искаше да слуша магнетофонните записи, които така натрапчиво извикваха спомени в него.

Изведнъж, като че ли на пук на всичко, иззвъня телефонът.

- Да? – извика отегчено в слушалката Емо.
- Емиле, Елисавета се обажда.
- Е?
- Предлагам ти мир.
- И?
- Не ми се сърди.
- Да?
- Искам да ти кажа, че Искра, Мариана и Киро щом се махнат, аз оставам сама и не мога да се обявя срещу вас.
- И?
- Просто те моля.
- Не!
- Емо, защо?
- Ей, така.
- Виж какво, ако ти преча, ще се преместя в друга гимназия.

- Прави каквото щеш и ме остави на мира. С теб няма да се занимавам. Ясно ли ти е?

- Емо, моля ти се, не ми се сърди, искам да се сдобрим.

- Общата ни работа свърши. Няма нищо общо между нас!

- Емо, ще дойда у вас.

- Имам среща в три и половина.

- Защо си откъщаваш така жестоко? Виждаш, че никой не ме разбира. Само ти можеш да ме разбереш. А не искаш. Само ти можеш да ми помогнеш. Но не искаш. А и ще ти кажа, че Марина вече няма да учи в нашата гимназия.

- Кой ти каза?

- Взе си всичките документи.

- И класната?

- Не й беше добре. А ти изненада ли се, като ти казах?

- Не, защото два часа преди теб знаех.

- И искаш да й останеш верен? Това е безсмислено.

- Защо? Аз си имам приятелка.

- Онази деветокласничка ли? Тя е толкова несериозна.

- На мен ми трябва такава, Да не би да искаш да се женя за нея!

- Не, не, Емо, аз исках да ти кажа съвсем друго. Но щом не искаш да бъдем приятели, то поне да не бъдем врагове.

- В края на краищата, съгласен съм и не ме закачай за нищо повече! Довиждане.

- Довиждане, Емо.

А Емо остави слушалката и въздъхна с облекчение.

“Кандидатките се появяват веднага за вакантните места” – помисли си той и весело се засмя. После погледна часовника си. Беше два часа.

“Още е рано” – си каза той и се изтегна на дивана. След един час стана и се запъти към киното. Точно в три и половина беше купил билети и чакаше Галя.

Към четири без петнадесет към него се приближи едно момиче и каза:

- Галя няма да дойде, защото не ѝ се идваше.

- Как така? – учуди се Емо.

- Ами, така – вдигна рамене момичето и влезе в киното.

Емо изтича до един телефонен автомат. Първата му мисъл беше да извика Славчо. Но той живееше далече. Изведнъж му хрумна да извика Елито. Защо не?

- Ало, Елисавета, Емо се обажда.

- Да, Емо, аз съм.

- Ще те чакам пред кино “Свобода” до четири и петнайсет. Ще дойдеш, нали?

- Не, Емо, няма да дойда.

- Защо?

- Защото аз не съм заместител.

- Но, Ели.

- Сигурно твоята несериозна приятелка те е оставила сам пред киното? Колко комично! Емо, сега можеш да се поставиш на моето място.

- Да, Ели, ние сме квит.

- Не, не още.

- Защо?

- Защото това е нещо незначително. В понеделник Галя ще заприпка подире ти в коридора.

- Запотрябвала ми е.

- Много бързо се отказа от нея.
- Бързо се и запознах с нея.
- Нищо. Сега побързай, да не изгори поне единия ти билет.

- Доволна ли си?

- Прекалено.

- Внимавай, да не се пръснеш от доволство.

- А ти внимавай да не се пръснеш от яд!

- Защо да се караме? Няма смисъл.

- Аз пък намирам смисъл именно в този момент.

- В другиден ще съжаляваш.

- Няма, защото ти ще се нуждаеш от утеха. Самотата я изисква. Ако искаш, след киното намини у нас. Ще те запозная с едно много очарователно девойче.

- Довиждане, Ели.

- Довиждане. Непременно ела!

И Емо остана сам на улицата. Извади от джоба си двата билета и ги накъса със злоба. Много му се събра този ден. Но нищо! Всеки ще си получи заслуженото. И онази глупава Галя, и онази пълна с гадни мисли Ели, и всички, които му правят кални номера. Но, както и да е!